

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 413/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., R., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. L. C., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos/1/2011 z 24. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2011 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos/1/2011 z 24. augusta 2011 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Okresný súd Revúca (ďalej len „okresný súd“) s účinnosťou od 20. októbra 2010 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby, a to z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). V priebehu vedeného prípravného konania sťažovateľ opakovane požiadal o prepustenie z výkonu väzby pre neopodstatnenosť jej ďalšieho trvania, keď v podstatnom dôvodil, že *„skutočnosťou odôvodňujúcou obavu, že budem pokračovať v trestnej činnosti, nemôže byť samotná trestná činnosť, bez ohľadu na ďalšie skutočnosti. Vzhľadom k odhaleniu, obvineniu a väzobnému stíhaniu, resp. úmrtiu spoluobvinených, som stratil objektívnu možnosť pokračovať v trestnej činnosti. Neustále poukazujem i na to, že ja som sa k trestnej činnosti priznal a dobrovoľne vydal veci pochádzajúce z trestnej činnosti. Ponúkal som písomný sľub a navyše sa starám o maloletého syna a výkonom väzby by mohlo dôjsť k ohrozeniu jeho výchovy.“* Okresný súd sa svojím ostatným rozhodnutím č. k. 1 T/85/2011-1669 z 15. augusta 2011 stotožnil so sťažovateľom prednesenými námietkami ďalšieho trvania väzby a rozhodol o jeho prepustení na slobodu. Krajský súd na podklade sťažnosti podanej prokurátorom rozhodol napadnutým rozhodnutím o zrušení prvostupňového rozhodnutia okresného súdu a o ponechaní aj sťažovateľa vo výkone väzby. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde.

3. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... KS v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 4 Tos/1/2011 porušil moje právo na osobnú slobodu upravené v čl. 17 ods. 5 Ústavy SR, uložil mi povinnosť neodkladne rozhodnúť o mojom prepustení z väzby na slobodu, nahradiť mi nemajetkovú ujmu v sume 10.000 € titulom primeraného finančného zadosťučinenia... a zároveň mi priznal právo aj na náhradu všetkých trov tohto konania...“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

6. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

7. Sťažovateľ namietal porušenie svojho označeného práva napadnutým rozhodnutím krajského súdu, pričom pri svojej argumentácii vychádzal z názoru uvádzaného aj rozhodnutím prvostupňového súdu: *„V odôvodnení OS uvádza, že je zrejmé, že som sa k spáchaniu skutku doznal, mal som záujem s prokurátorom uzavrieť dohodu o vine a treste... za obdobie – čas trvania väzby od 20. 10. 2010, t. j. takmer 10 mesiacov, došlo k prerušeniu kontaktov, či už na strane dodávateľov alebo odberateľov omamných látok...“*

Naviac väzba ako zaistovaci inštitút nemôže byť na ujmu páchatel'ovi, ktorý od počiatku aktívne spolupracuje s OČTK, spáchanie trestného činu priznáva...“ (viac pozri aj bod 2).

8. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami významnými pre uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S uvedeným úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

10. Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie

o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspošobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02). Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

11. Ústavný súd pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

12. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

13. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento

skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku konať a rozhodovať možno len o väzbe osoby, proti ktorej bolo vznesené obvinenie. Odôvodnenie rozhodnutia o väzbe obsahuje aj uvedenie skutkových okolností, o ktoré sa výrok rozhodnutia o väzbe opiera. O väzbe koná a rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ktorý nie je pri vymedzení dôvodov väzby návrhom prokurátora viazaný. O sťažnosti proti rozhodnutiu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie o väzbe koná a rozhoduje nadriadený súd...

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia...

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia

sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

15. Krajský súd v rozhodnutí sp. zn. 4 Tos/1/2011 z 24. augusta 2011 v podstatnom uviedol:

„Krajský súd na podklade sťažnosti v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná.

Obžalovaní sa nachádzajú vo väzbe od 20. 10. 2010 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Proti obžalovaným M. S. je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. a proti obžalovanému Ing. A. T. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) ods. 2 písm. e) Tr. zák. Trestnej činnosti sa mali dopustiť spôsobom bližšie uvedeným v napadnutých uzneseniach.

Krajský súd sa stotožňuje s názorom okresného súdila, že trestné stíhanie je dôvodné a väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u všetkých troch obžalovaných naďalej trvá.

V danom prípade nemôže obstať ani argumentácia okresného súdu, že obžalovaní sa trestnej činnosti v plnom rozsahu doznali a spolupracujú s orgánmi činnými v trestnom konaní až do takej miery, že ich výpovede pomohli odhaliť rozsiahlu trestnú činnosť ďalších osôb. Pričom tieto skutočnosti boli okresnému súdu známe už pri rozhodovaní o vzatí obžalovaných do väzby.

Pomermi páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia so spáchaním trestného činu, a existujú v čase rozhodnutia, pričom pri posudzovaní osoby páchatel'a sa pozornosť venuje najmä celému jeho predchádzajúcemu životu.

V nadväznosti na uvedené krajský súd dáva do pozornosti skutočnosť, že obidvaja obžalovaní S. a T., ktorí boli rozhodnutím okresného súdu prepustení z väzby na slobodu sa priznali k občasnej konzumácii tvrdých drog, ktoré môžu spôsobiť silnú psychickú závislosť,

pričom nie je vylúčené že v prípade obžalovaných sa jedná len o vynútenú intramurálnu abstinenciu (vyplývajúcu z obmedzenia osobnej slobody, v rámci ktorého je prístup k droge vylúčený) a v prípade prepustenia z väzby na slobodu by sa vrátili do prostredia predaja a konzumácie drog.

Pokiaľ ide obžalovaného P. K., krajský súd je toho názoru, že dôvody pokračovacej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obžalovaného naďalej trvajú. Sú dané predovšetkým tým, že ako obžalovaný sám uviedol, je nielen občasným konzumentom drogy ale pristúpil aj k jej predaju a to z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie. Táto nepriaznivá finančná situácia obžalovaného je súdu známa aj z civilných sporov obžalovaného. Vzhľadom na túto nepriaznivú situáciu a nutnosť jej riešenia pretrváva obava z pokračovania v trestnej činnosti a to aj napriek jeho doterajšej spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní a žiadny z inštitútov nahradenia väzby sa v tomto štádiu konania ani krajskému súdu nejaví ako dostačujúci.

V nadväznosti na uvedené krajský súd dospel k záveru, že u obžalovaných M. S., P. K. a Ing. A. T. je daný väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. V súvislosti s možnosťou nahradenia väzby krajský súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie, v ktorých už vyslovil názor, že zatiaľ nemožno väzbu obžalovaných nahradiť žiadnym z alternatívnych inštitútov nahradenia väzby.“

16. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych

názorov všeobecných súdov pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmanie, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 225/03, III. ÚS 181/04, III. ÚS 345/04).

17. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok ďalšieho zotrvania sťažovateľa vo väzbe v jeho trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd skúmal okolnosti ďalšieho pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa nielen z hľadiska relevantných zákonných ustanovení Trestného poriadku, ale aj v okolnostiach veci príslušných ustanovení Trestného zákona, pričom neopomenul ani hľadisko rešpektovania základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou. Ďalšie zotrvanie sťažovateľa vo väzbe krajský súd zdôvodnil aj konkrétnymi skutkovými okolnosťami jeho trestnej veci podporených vykonaným dokazovaním v prebiehajúcom prípravnom trestnom konaní, z ktorého argumentácie je možné vyčítať aj úvahy, ktorými sa pri hodnotení aj záverov už vykonaného dokazovania, aj dôvodov väzby riadil.

18. Ústavný súd sa vzhľadom na konkrétne okolnosti trestnej veci sťažovateľa majúce vplyv na jeho ďalšie zotrvanie vo väzbe podľa zákonom predpokladaného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré posudzoval krajský súd vo svojom

napadnutom rozhodnutí, nedomnieva, že závery krajského súdu, ku ktorým v napadnutom rozhodnutí dospel, sú arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Všetky sťažovateľom prednesené argumenty, ktoré boli zohľadnené súdom prvej inštancie, boli prítomné aj v rozhodovacej činnosti krajského súdu, ktorý sa s nimi vo svojom napadnutom rozhodnutí vysporiadal aj s ohľadom na zákonom predpokladané ďalšie zotrvanie sťažovateľa vo výkone tzv. „preventívnej väzby“, pričom nič nenasvedčuje tomu, že jeho argumenty vyplývajúce z odôvodnenia jeho napadnutého rozhodnutia by boli nezlučiteľné s účelom a zmyslom relevantnej zákonnej úpravy a sťažovateľom označeným právom garantovaným ústavou s právnym dôsledkom jeho porušenia, a to ďalším nezákonným zotrvaním sťažovateľa vo výkone väzby.

19. Keďže v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. IV. ÚS 66/02, III. ÚS 263/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07) možno za zjavne neopodstatnenú sťažnosť považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, ústavný súd na základe už opísaných dôvodov sťažnosť v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, pričom ostatnými návrhmi sťažovateľa sa už nebol dôvod ďalej zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011